

Hayat Sabahın Beşinde Başlarken

— safdeha · 18 Mayıs 2022

.../

Ağlıyorum meçhule giden bir geminin güvertesinde... Boş boş sonsuza bakarken geleceği göremiyorum, nereye varacağını bilemiyorum! Ben kimim ki... Bugüne kadar bunu düşünmedim bile. Oysa ne çok düşünmem gereken bir şeymiş bunu şimdi anlıyorum. Ne istiyorum, neye ihtiyacım var, beni ben yapan detaylar nedir?Bilinmez Sevr mağarası kapısından bir meşgule giriyorum. Geminin güvertesinde bana benzer birilerini arıyorum. Aslında yalnız olduğumu bile düşünmüyorum, düşünmedim. Kalbimin neye ihtiyacı olduğunu düşünmedim. Yemek, içmek ve nefes almak bunlar bana yetti. Hasta oldum ilacı vardı, yattım, dinlendim ve iyileştim sonra hayata yeniden başladım sanki hiçbir şey olmamış gibi...Şu an hava soğuk ama kalbim daha çok soğuk... Hem kalbim üşüyor hem de tenim yoksa hasta mı olacağım. Hani olsam ne olur ki... Kendimden emin ona ilaç bulurum diyorum! Şimdi yine uzaklara bakıyorum sonsuz bir deniz, mavi dalgalar köpürüyor sürekli. Kim bilir bana kızıyorlar belki de seslerini anlamıyorum. Galiba müzik kulağımda yok... Keşke olsaydı. Keşke anlasaydım dalgaların ne demek istediğini...Her şeyin bir manası var doğada. Bunu şimdi çok iyi anladım. Hani şimdi ölüm meleği gelse, canını alacağım dese ne yapardım ki? Dur ben biraz daha yaşayayım, biraz daha dünyada sefa süreyim desem kabul eder miydi? Etmez ki... O zaman yaşadığım hayatı çok derinden, kıl giren çukuru arar gibi çok düşünmem gerekiyor. Bu konuda çok ciddi olmalıyım. Biten bir hayatın sorgusu gerçekten de dehşetli bir korku filmine benziyor... Bir filmde, romanda, piyeste... Senaryoyu yazan acaba oda bu dehşetli görüntüyü gerçekten yaşasa ne yapardı ki...Evet, sorular çok ama cevaplarını arayan, düşünen yaşayan yok gibi! Felsefe yap dur. Ben neymişim de... Ne kazanacağım ki sonucunda? Kim bilir bir tufana benzer yokluğun ve varlığın geliş gidişleri hangisi bana uygun seçemedim doğrusu... Hep yanıldım ve doğruyu göremedim. Hani görsem ne olacaktı ki? Ben bu doğruyu yaşayacak mıydım? O dilden çıkan kalbe girmiyorsa, akıl kabul etmiyorsa, baklava tadında nefsimi sarmıyorsa ne manası vardı ki...İşte bir gün daha geçti... Birazdan uyuyacağım ve sonra uyanacağım. Elbette ömrüm varsa her gün aynı şeyler, yine kazanmak uğruna... İşe git kazan, ben neymişim de övgüleri sırala sonra ne olacak ki? Ne olur ki kafamın üzerinde kuşlar uçarken tenime dokunsa tayfun... Yine mutlaka bir ilacı olacak desem, durgun bir suda alabora olsam... Rüzgâr esmeye devam ettikçe herhangi bir mekânda benim varlığımın ne anlamı olacak? Kuru kalabalıkta, bu esintiyle birbirine girmiş sesler ve o seslerin frekansları beni biraz daha yaşlandıracak... Hani pişman olsam, geriye dönsem, neyini düzelteceğim ki? Benim gibi dönmek isteyen kaç kişi olacak ki? Aynı mekânı bire bir bulmak mümkün mü? Keşke geriye dönebilsem demek pek mana içermiyor doğrusu... Bana pek manalı gelmiyor. Tanıdık olmayan, alışmadığım olaylar her ne kadar heyecana sürüklese de benden ne çok şeyler alıyor, ne bedeller ödüyorum. Bununda farkına varıyorum şu an.Dalgalar gemiyi salladıkça nelerimi sallanmıyor ki... Dökülüyor muyum yoksa? Kelimeler dudağımdan öfkeyle çıkış yapmakta şu an. Şaşılacak bir şey, kimse duymuyor... Kimse kafasını çevirip bu adam ne yapıyor demiyor... Belki de dalgaların sesine karışıp anlamsız bir paylaşım oluyor... Yine bir meçhule

götüren, geride dönüşü yok... Düşünmeyi bıraktım, sevdiklerimi bıraktım, kızdıklarımı bıraktım geride. Benim olan bu dünyada ne varsa tadıp gerçekten bir hedefe varacak mıyım yoksa gemi batacak ve ben de mi yok olacağım? Heyhat düşünen için sorgulayan için mekânda ne kadar hızlı değişiyor. Şu an anlıyorum ki ben mekânları hiç merak etmemişim galiba... Gördüğüm insanlar değişse de gördüğüm canlılar değişse de hiç birinin sesini duymamışım şimdiye kadar. Ben gerçekten yaşadım mı acaba? Yaşamak nedir ki? Hani ölecek diyorlar bir sorun var diyorlar... Yaşamakla ölmek birbirinden farklı mı? Dünya nedir, hani ona yalan diyorlar ve çok şükür ki acılı nağmeler yazmışlar, birçok türkü yakmışlar! Yaktıkça kendileri de yanmış yanarken yakmışlar ama yanmışlarsa nasıl yaşıyorlar ki ben onları nasıl görüyorum ki? Bize benzer insanlar milyonlarca, milyonlarca da sorunları var. Hepsi bunları bulmaca gibi çözme derdinde... Yanlış gitme derdinde! Tufan mı yoksa gerekli değişimi tetikleyen? Hani değişim olsa insanlar değişmeden üç gün ağladılar, dertleriyle yine hayatın içine girdiler, yine yokluğu var sandıkları ereğe taşdılar... Nasıl bir ruh yapısıysa eline makineyi alıp rastgele ateş edip insanlar öldürebiliyor. Bu acıları sevenlerine yaşatmak, insan öldürmek nasıl bir zülüm farkına varmadan. Bundan lezzet almak nasıl bir insanlıktır ki? Sonunda ne kazanacaklar ki... Nihayet onu da idam edecekler ve oda ölecek bu mudur yaşamın manası? Demek ki insan yalan... Yaşamayan insan yalan dünyanın hiçbir şeyinden tat almadan ona isyan eden oluyor demek ki... İnsan yalan ama o kadar çok işaret var ki hepsini beynim görüyor ve yorumluyor! Yorumlamaktan bıkmıyorum ama oturduğum yerde hareket yok. Bak yine sigara içiyorlar, duman bulutu sarıyor etrafımı... Ciğerimi parçalayan ve hapşirtan deneyimime karşın içmeyin diyebiliyorum. Ama içmeye devam ediyorlar! Hiç beğenmiyorum ya yemeyin domuz diyorum. Organik yiyecek diyorum. Yine dalgalara karşı sesim. Duymuyor ve yiyorlar. Beni dinleyen yok... Bildiklerini okuyorlar... Yaşadıkları hayata isyan ediyorlar, zoraki beni de buna ortak ediyorlar... Adına felsefe diyorlar, yapabileceğim hiç bir şey yok, şikâyet ettiğim için ben suçlanıyorum... Herkes kendi hayatını yaşamak için bu dünyada değil mi? İnsan ancak bu düşüncelerini hayırla sonlandırırken Allah'a olan aşkıyla manalandırır da... Ancak bu şekilde anlamaya başlar. Kaç kişinin dilinde Allah aşkı ki dilde... Aşığım demekle âşık olunmuyor ki... İnsanın kalbini saran ilahi aşkı- sonsuz aşkı hissetmedikçe insan olabilir mi? Demek ki insan olmak için ilk önce âşık olmak gerekiyor Allah'a... Bu aşkı yaşamalı insan ki, yaşamı gerçek olsun. Yani insan yalan derler ya bir varmış bir yokmuş falan varken filan varken. Evet, bu dünyada var olduğunu herkes söylüyor ama yok aslında, insan olmadıkça... Düşünsene bu kadar yıl yaşadım. Geriye bakıyorum var olduğunu sandığım ne kadar şeyim oldu ama yanımda hiçbiri yok. Beni terk ettiler. Var olduğuna inandım ama yok olan her şeye sahiplendim. Gecenin bir yarısında geminin içinde ve titrerken battaniyeye sarılıp yine uyumalıyım, uyutmalıyım. Kendimi bir bebeğin masum anne ninnisiyle... Yoksa ninni olmazsa, ninni söylenmezse hiçbir insan bu dünyada yaşayamaz... Merhaba yaşam günaydın sabah, saat beşte bir gün daha başlıyor. Plansız programsız her şey garanti sanın yine... Sev sevin, işe git, işte otur, çalış, akşam servise bin ve eve gel! Ne oluyor, ne değişmeli demeden. Bu yüzden mi acaba bir hiçmiş gibi hissedemiyorum, belki de... Saffet Kuramaz